

พิมพ์ครั้งที่สอง

Shortlist S.E.A. Write Award 2018

อีกไม่นาน เราจะสูญหาย

อ้อมแก้ว กัลยานพงศ์

นวนิยาย

อีกไม่นานเราจะสูญหาย

อ้อมแก้ว กัลยาณพงศ์

สำนักพิมพ์เมฆวรรณกรรม
porcupinebook.com

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เม่นวรรณกรรม

Homepage: <http://www.porcupinebook.com>

Facebook: สำนักพิมพ์ เม่นวรรณกรรม

เลขที่ ๙/๘ หมู่ ๙ บางช้าง สามพราน นครปฐม ๗๓๑๑๐

โทรศัพท์: ๐-๓๔๙๗-๙๖๓๕ โทรสาร: ๐-๓๔๒๙-๕๒๘๓

E-mail: porcupinebook@gmail.com

แยกสี พิมพ์สีและพิมพ์ขาวดำ

บริษัท ภาพพิมพ์ จำกัด

เลขที่ ๔๕/๑๔ หมู่ ๔ ถ.บางกรวย-จางถนนอม ต.บางขุน

อ.บางกรวย นนทบุรี ๑๑๑๓๐

โทรศัพท์: ๐-๒๘๗๙-๙๑๕๔ โทรสาร: ๐-๒๘๗๙-๙๑๕๓

จัดจำหน่าย

Alternative Writers

โทรศัพท์: ๐-๓๔๒๙-๕๔๒๔ โทรสาร: ๐-๓๔๒๙-๕๒๘๓

ราคา ๒๒๐ บาท

นวนิยาย	อีกไม่นานเราจะสูญหาย
ลิขสิทธิ์	อ้อมแก้ว กัลยาณพงศ์
พิมพ์ครั้งแรก	มีนาคม ๒๕๖๑
พิมพ์ครั้งที่สอง	กันยายน ๒๕๖๑
ที่ปรึกษา	สุนันท์ ลีลาชัยพิสิฐ ไกรศร ลีลาชัยพิสิฐ
บรรณาธิการอำนวยการ	ปรีญา พุทธประสาธ
บรรณาธิการ	นิวัต พุทธประสาธ
ผู้ช่วยบรรณาธิการ	สิริกัญญา กาญจนประกร
กองบรรณาธิการ	แพรววนิต บุญณะแก้ว ภัทรวดี จุ้ยชื้อ
ออกแบบปก	Mongol Navy
ออกแบบรูปเล่ม	Porcupine Design
เลขมาตรฐานสากล	978-616-7831-23-7

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

อ้อมแก้ว กัลยาณพงศ์.

อีกไม่นานเราจะสูญหาย.-- พิมพ์ครั้งที่ 2.-- นครปฐม : เม่นวรรณกรรม, 2561. 192 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. มอกกอล เนวี, ผู้วาดภาพประกอบ. II. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-7831-23-7

คำนำสำนักพิมพ์

อ้อมแก้ว กัลยาณพงศ์ นักเขียนสาวรุ่นใหม่ที่มีวิธีการเล่าเรื่องด้วยภาษาที่เรียบง่ายแต่แพรวพราว เธอเป็นคอลัมนิสต์อิสระ เขียนอยู่ที่ Playboy Magazine โดยเขียนคอลัมน์ Women ที่มีเนื้อหาครอบคลุมเกี่ยวกับความคิดความเห็นเชิงสังคม ศิลปะ บันเทิง ความรัก และทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รายรอบชีวิตผู้คน นอกจากนั้นยังเขียน Fiction หรือเรื่องสั้น ไม่จำกัดแนว ที่ผ่านมาเขียนหลากหลายรูปแบบตามความสนใจ เช่น วิทยาศาสตร์ เชกส์ เรื่องลึกลับ การถกเถียงเกี่ยวกับความคิดเห็นทางสังคม หรือความคิด ความเห็นต่อภาวะภายในมนุษย์

นอกจากนั้นอ้อมแก่วังเคยผ่านประสบการณ์การทำงาน
ต่าง ๆ มากมายเช่น Graphic Designer / Creative/Creative
Designer / Producer รายการศิลปะ / รองบรรณาธิการ
OKMD Magazine / ผู้ประสานงานนิทรรศการศิลปะ / ผู้ช่วย
คิวเรเตอร์ ตลอดจนเป็นคิวเรเตอร์อิสระซึ่งเคยจัดแสดงงาน
ทั้งที่หอศิลป์กรุงเทพ BACC, หอศิลป์ศิลปากร มาแล้วด้วย
ผลงานทางด้านงานเขียนของอ้อมแก่วังที่ตีพิมพ์มาแล้ว
มีด้วยกันสองเล่มคือ

‘พ่ออังคาร ผู้มาจากดาวโลก’ ตีพิมพ์ปีพ.ศ. ๒๕๕๗

‘เงาลับจากปลายป่า’ เรื่องสั้นขนาดยาว ได้รับรางวัล
ชนะเลิศ ‘เที่ยว เขียน ไทย’ จัดโดยนิตยสารสกุลไทยร่วมกับการ
ท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ปี พ.ศ. ๒๕๕๙

และเล่มล่าสุดในปี ๒๕๖๑ ที่ท่านผู้อ่านถืออยู่ในมือ
ขณะนี้ ‘อีกไม่นานเราจะสูญหาย’

เรื่องราวในนวนิยายเล่มนี้เกี่ยวข้องกับสภาวะจิตใจที่
สับสนวุ่นวายของยุคสมัยที่ท่วมทับด้วยข้อมูลข่าวสาร ความ
ขัดแย้งทางสังคม ปมเอ็ดิปุส การกินเนื้อคนเพื่อโตเต้าไปสู่
ความสำเร็จ การอัคริบากรรม ปัญหาทางจิตเวช การค้นหา
ความรัก และการพยายามที่จะไขว่คว้าหาตัวตนจากข้างใน
และข้างนอก ประเด็นที่นักเขียนสาวนำเสนอต่อผู้อ่าน ผ่าน
กลวิธีที่เต็มไปด้วยความเข้มข้น สลับการเล่าเรื่องผ่านตัวละคร

หลายตัว เรื่องเหนือธรรมชาติที่ตอกย้ำว่าโลกมนุษย์ของเรา
เต็มไปด้วยสภาวะแปรปรวนทางธรรมชาติ รวมถึงมลภาวะ
เป็นพิษที่มนุษย์ได้ก่อขึ้นอย่างตั้งใจและไม่ตั้งใจ ได้ทำให้โลก
เดินทางสู่วิบัติรวดเร็วขึ้น เมื่อถึงวันสิ้นโลกนั้นจะมีความสับสน
เพียงไร โลกเปลี่ยนแปลงเสมอในทุก ๆ วินาที และเปลี่ยนแปลง
อย่างไม่หวนกลับ นวนิยายเล่มนี้จึงตั้งคำถามที่ผู้อ่านใคร่อยาก
ค้นหาคำตอบมาทุกยุคทุกสมัย ซึ่งเป็นคำถามที่เชื่อว่าหลาย
คนอยากล่วงรู้ถึงคำตอบ

‘อีกไม่นานเราจะสูญหาย’ จึงเป็นเหมือนหนึ่งในนวนิยาย
ที่พาผู้อ่านโลดแล่นไปกับห้วงเวลาที่อยู่เหนือโลกทัศน์แบบเดิม
นี่คือหนึ่งในประสบการณ์การอ่านที่เราไม่อาจจะคาดเดาได้ว่า
สักวันเราจะเจอสิ่งที่เราค้นหาหรือไม่ บางทีเราจะเป็นหนึ่งใน
ผู้สูญหายตัวตนไปเองจากโลกที่กำลังลึกลับสุดลงก็เป็นได้

สำนักพิมพ์เม่นวรรณกรรม

คำนำ

เราจะจัดการความรู้สึกตัวเองอย่างไรในอาณานิคม บริเวณความคิดและร่างกายอันคับแคบ หากเป็นสังคม หน่วยการปกครองย่อมจัดสรร คัดแยก ระบุ หรือแม้แต่ควบคุมผู้คนในสังคมให้มีความเป็นระเบียบและไม่วุ่นวาย แต่เมื่อเป็นจิตใจ คงเป็นสติที่จะช่วยกำกับความรู้สึกมากมายมหาศาล ทั้งยังกระจัดกระจาย กระเจิดกระเจิง ไร้ระเบียบ นำรำคาญ รกรุงรังเหลือประมาณ

หนังสือเล่มนี้กล่าวถึงตัวละครหลักที่ประสบหลากหลายเหตุการณ์และสภาวะทางอารมณ์ ความสัมพันธ์ของคนบางกลุ่มในต้นยุคศตวรรษที่ ๒๑ การปะทะและจัดการความไม่พึงใจรูปแบบต่าง ๆ จิตใต้สำนึก

มีด่าที่ถูกรบกวน การสูญเสีย การจากลา เหตุการณ์
แปลกประหลาดบนโลกที่อธิบายไม่ได้ว่าเกิดจาก
ธรรมชาติหรือสิ่งที่เรายังไม่รู้จัก กลิ่นอายของบริบท
ทางวิทยาศาสตร์ และการกลืนกินตัวตน

‘อีกไม่นานเราจะสูญหาย’ ชวนให้คิดว่าอะไร
ที่สูญหาย เพราะนอกจากความตายแล้ว คนส่วนมาก
กลัวการสูญหายประเภทการจากลา ถูกลืม ไม่มีตัว
ตนหรือชวนให้จดจำ และหมายความรวมถึงตัวตนที่
ถูกดูดกลืนเข้าสู่ห้วงอะไรสักอย่างอันไม่ปรากฏนาม
ชัดเจน ‘เรา’ จึงสูญหายไป在那 กิ่งลม้ายคล้าย
เป็นโรคติดต่อสายพันธุ์ใหม่ที่มีพาหะคือความดัดจริต
ร่วมสมัย และหากเป็นเช่นนั้นก็ไม่ต้องกังวลอะไร
เพราะมันเป็นเรื่องธรรมดาเหมือนกับการรับประทาน
กล้วยเตี๋ยหรือข้าวมันไก่

จึงอยากชวนคนอ่านมาสูญหายไปด้วยกัน

อ้อมแก้ว กัลยาณพงศ์

ความคิดเห็นจากกรรมการ รางวัลซีไรต์ ๒๕๖๑

นวนิยายที่นำเสนอผลกระทบของระบบทุนนิยมผ่านความวิกลจริตของตัวละคร การแตกสลายภายในจิตใจของตัวละคร เป็นผลกระทบจากการทำให้ทุกอย่างกลายเป็นสินค้า แม้แต่เรื่องที่เกิดศีลธรรมอย่างสุดโต่งก็มีราคาค้างวดที่นำไปขายได้ ผู้เขียนได้วิพากษ์บทบาทของศิลปะ ว่ามีส่วนสำคัญในการบันดาลให้สรรพสิ่งทั้งที่เป็นวัตถุหรือแม้แต่สิ่งที่เป็นนามธรรม ใ้กลายเป็นสินค้า โดยเฉพาะสุนทรียศาสตร์ของศิลปะที่เข้าไปอำพรางความจริง แม้ว่าสิ่งนั้นจะเน่าเฟะ ผุพัง หรือแม้แต่เต็มไปด้วยความเสื่อมถอย แต่สุนทรียะก็ทำให้กลายเป็นความหวัง ความฝันที่น่าปรารถนา หรือแม้แต่การนำมาซึ่งความสุข

ผู้เขียนได้เข้าถึงต้นเหตุของปัญหาดังกล่าวด้วยการนำเสนอให้เห็นว่า อาการทางจิตเภทของตัวละคร คืออีกด้านที่ทุนนิยมซุกซ่อนและกดทับเอาไว้ แม้ว่าตัวละครในเรื่อง

จะเต็มล้นไปด้วยทุกข์ระทมอันเกิดจากการแตกสลายภายใน
ครอบครัว ภาวะติดข้องอยู่ในความหดหู่จากความทรงจำ
โหดร้าย หรือความเศร้าอันเกิดจากความตายของคนทีรัก แต่
ผู้เขียนล้นนำภาวะของการเกิดซ้ำและหมุนวนซึ่งมีนัยของการ
หยุดอยู่กับที่ดังกล่าวมาทำลายระบบทุนนิยมซึ่งมักลวงว่า
ทุกสิ่งทุกอย่างต้องรุดไปข้างหน้าตลอดเวลา

แก่นสารที่สำคัญของนวนิยายเรื่อง “อีกไม่นานเราจะ
สูญหาย” จึงตีแผ่ให้เห็นถึงความซับซ้อนของระบบทุนนิยมที่
เข้าไปปฏิบัติการถึงระดับภายในจิตใจของมนุษย์ ขณะที่
อีกด้านหนึ่งผู้เขียนก็พลิกกลับความหมายของคนวิกลจริต
ความโศกเศร้าและความอาลัยอาวรณ์ให้กลายเป็นเครื่องมือ
หนึ่งที่จะขัดขวาง หรืออย่างน้อยก็เข้าไปก่อกวนระบบทุนนิยม
ได้ และนี่คือความเด่นของนวนิยายเรื่องนี้ที่ไม่ได้นำเสนอเพียง
ปัญหา แต่ยังชี้ให้เห็นการทำลายต่อปัญหาของสังคมร่วมสมัย
อีกด้วย

จิรัญ์ เจลิมนแสนยากร

สารบัญ

บทนำ ๑๙

จิตวิญญาณหมดอายุ ๒๗

เขาวงกตโครงกระดูก ๔๗

หากความรวดเร็วจะร่วงหล่น ๖๕

ใต้ผืนน้ำคือฉันผู้เย็นเยียบ ๗๕

แบล็คโฮลสกาย ๙๑

บทเศร้าจากร่องแตร็ค ๑๒๓

ในไม่ช้าความตายจะไม่เป็นที่กล่าวถึง ๑๕๑

บทปิดท้าย ๑๖๓

บทนำ

เด็กสองคนวิ่งตามกันมาในคืนจันทร์กระจ่างฟ้า
ซิงตาคนพี่วิ่งนำ ส่วนเด็กชายคนน้องวิ่งตามพี่สาว
มาติด ๆ ทุงข้าวแห้งโดดเด่นด้วยสีข้างซีดของมัน
ซิงตาไม่แน่ใจว่าจุดเริ่มต้นมาจากไหน เธอจึงกำลัง
วิ่งอยู่ท่ามกลางทุงข้าวเหล่านี้ และเหมือนกำลัง
ตามหาอะไรบางอย่างโดยไม่รู้ตัว จึงแทรกตัวเข้าไป
ในดงข้าวขนาดใหญ่ท่วมหัวที่ขวางอยู่ข้างหน้า มี
ทางเดินแคบ ๆ พอให้เลื้อยตัวไปได้เรื่อย ๆ เสียงวิ่ง
และหัวเราะของน้องชายตามมา สลับด้วยเสียงสวบ ๆ
ของกิ่งข้าวที่เสียดสีกัน เธอณีกรำคาญเล็กน้อย จาก
เหล่านี้เหมือนปรากฏออกมาจากหนังฆาตกรรมหรือ
หนังสยองขวัญที่เคยดูบ่อย ๆ สัญลักษณ์หรือ
สถานที่ธรรมดาแต่คลาคล่ำไปด้วยความลึกลับที่
แอบซ่อนตามซอกหลืบ ใจกลางความวังเวงของ

ท้องฟ้ากับอากาศ เบื้องหลังทั้งหมดคือสีม่วงเข้มครามที่ไหลออกไปทางดำจัด ขับให้ความสงสัยที่มีต่อสถานที่นั้นกระเด็นกระดอนขึ้นมาไม่หยุด

ซินต่ายคงย่ออยู่ในทางเดินของดงข้าว ระยะทางดูยาวสำหรับเด็กอายุ ๑๐ ขวบ เสียงใครคนหนึ่งดังขึ้นมา

“มาทางนี้สิ”

หล่อนอะใจเล็กน้อย แต่ยังคงเดินไปให้ถึงที่มาของเสียง พบพื้นที่โล่งกว้างซึ่งดูเหมือนถูกไถจนเตียนโล่งด้วยเครื่องมือทันสมัย เพราะมันเรียบเสียจนไม่น่าจะเป็นฝีมือมนุษย์ มีกระดาศสีขาวแผ่นหนึ่งปรากฏอยู่บนพื้น ตัวอักษรหวัดเหมือนลายมือเด็กเขียนไว้ว่า ‘ทางนี้’ น่าจะเป็นเจ้าของเดียวกับเสียงเมื่อครู่ ซินต่ายจึงเดินย่ำบนกองฟางต่อไป

“อยู่ตรงนี้”

เสียงเดิมปรากฏขึ้นอีกครั้งทางด้านขวามือ ซินต่ายไม่นึกกลัว มีเพียงความสงสัยที่รันจะเดินหน้าเสียมากกว่า ต้นข้าวที่ยังไม่ถูกเตียนตั้งเป็นฉากทำมุม ๙๐ องศา กับพื้นโล่งทั้งสองฝั่งซ้ายขวา เธอพยายามแหวกหาที่มา เพียงไม่ถึงสิบก้าวก็พบช่องลับในโพรงต้นข้าว มันเป็นห้องขนาดเล็ก ภายในนั้นคือผนังห้องที่เตี้ยจนแทบจะติดหัว แต่ก็ยังสูงพอที่จะไม่ต้องคุกหลัง

ผู้ชายสองคนนั่งอยู่บนเก้าอี้ ตรงกลางระหว่างทั้งคู่เต็ม

ไปด้วยกองวิดีโอเทปแบบที่คนเลิกให้ความนิยมไปแล้ว บนแถบเทปติดป้ายสติ๊กเกอร์สีขาว ตัวอักษรบนนั้นจางเสียจนแทบมองไม่เห็น ชินตาหันไปมองน้องชายที่เดินตามมาจนทัน สายตาทั้งคู่จับจ้องไปยังทางเดียวกัน เป็นเงาเป็นกัน เธอเดินเข้าไป

เด็กผู้ชายอายุไล่เลี่ยกับเธอนั่งอยู่บนเก้าอี้ด้านซ้าย ส่วนชายวัยกลางคนอีกคนนั่งด้านขวา มือของเขาไขว้ไว้ด้วยกันที่หลังพนักเก้าอี้ รวากับถูกพันธนาการไว้ด้วยอะไรบางอย่างที่มองไม่เห็น

“นี่คือพ่อของฉัน”

เด็กชายกล่าวแนะนำ ในขณะที่ชินตากำลังจินตนาการไปว่าอีกไม่กี่วินาทีเธออาจถูกใครสักคนในห้องนี้ลุกขึ้นมาปาดคอ

“เขาทำตัวไม่ค่อยดีเท่าไร”

ในห้องไม่ได้เปิดไฟ แต่แสงจันทร์มีแรงขับเคลื่อนมากพอที่จะเล็ดผ่านพุ่มข้าวด้านหน้าลอดเข้ามาในนี้ ชินตาจับรายละเอียดรอบห้อง ไม่มีอะไรมากนัก ชั้นวางของเก่า ๆ ที่ไม่น่าสนใจ โต๊ะตัวหนึ่ง เก้าอี้สองตัวที่ชายทั้งคู่นั่งอยู่ และกองวิดีโอเทปอีกสามกองที่ตั้งสูงจนเกือบเทียบเท่าความสูงคนพ่อที่ลำคอเด็กชายคนนั้นมีไฟเม็ดใหญ่หนึ่งเดียวดายอยู่เนิ่นนาน ส่วนชายผู้เป็นพ่อ ปรากฏเพียงสายตาเปลือยเปล่าเจือเชื้อ

หวาดระแวง

“แม่ฉันอยู่อีกห้อง”

เด็กชายบู้บ้ายมือไปยังห้องครัวที่อยู่ตรงข้ามห้องลับ
จินตนาเดินตามไปอย่างว่าง่ายทั้งที่อยากหนีไปให้พ้นความ
อึดอัดอันแสนมืดซิดนี้ วังสิ ความคิดผุดขึ้นมาเตือนในใจ
ตอนนี้เป็นเวลาทีควรจะวิ่งหนีไป หยุดแสดงความซี้สงสัยแล้ว
จากไปในตอนที่ฉากหนังยังไม่จบ แต่ซาสองข้างกลับพาไปถึง
ห้องนั้นเสียแล้ว ไม่มีใครห้ามมองเห็น มีเพียงโต๊ะประจำครัวซึ่ง
เต็มไปด้วยอุปกรณ์ทำครัวและร่องรอยการทำอาหาร จินตนา
เปิดตู้ตู้เย็น เป็นตู้เย็นธรรมดา ข้างในมีกล่องใส่อาหารสองใบ
ใบบนใส่ชุดผักสุภาพแลดูน่ากิน ส่วนใบล่างใส่อาหารหน้าตา
เหมือนเนื้อมดทอดเป็นก้อนเรียงกันสามสี่ชิ้น

“นั่นละ แม่ฉันเอง ใส่พริกไทยลงไปซะเยอะเลย คง
อร่อยน่าดู”

จินตนาพิจารณาดูภายในกล่องให้ชัด พยายามเพ่ง
จินตนาการให้เป็นเนื้อคน มันดูคล้ายๆ อยู่เหมือนกัน เนื้อ
สีชมพูระเรื่อมันถูกบดละเอียดรวมกันเป็นก้อนเล็กขยุกขยิก
บ้างก็แบนแบนแผ่ออกโอบอุ้มเนื้อชิ้นถัดไป มีร่องรอยความ
เจ็บปวดออกมาจากเนื้อนั้น องค์กรประกอบรอบข้างคือเครื่อง
ครัวและเครื่องปรุงอาหาร เธอหันไปมองพ่อของเด็กชายที่นั่ง
นั่งบนเก้าอี้ ผมสีเทาแซมขาวกระจายอย่างเป็นจิ้งหะอยู่บน

หัว เขาไม่พูดอะไร ไม่แม้แต่จะหันไปมองรอบ ๆ ห้อง ไม่แม้แต่จะหันมามองเธอผู้เป็นคนแปลกหน้า ตั้งแต่เดินเข้ามา มีเพียงเด็กชายเท่านั้นที่เธอสบตาด้วยเพียงครู่สั้น ๆ เด็กชายคงจะกระทำมาตุฆาต

“ทำไมเธอถึงเอาแม่ตัวเองมาทำเนื้อกินล่ะ”

“เขาทำตัวไม่ค่อยดีเท่าไร”

“อร่อยมั๊ย”

“รสชาติดีนะ ชิมมั๊ย”

“ไม่เป็นไร”

“เธอจะติดใจ”

“ฉันไม่อยากกินเนื้อคน”

“หวานดีนะ คล้ายเนื้อวัว แต่อร่อยและหอมกว่า”

ซินตาลอบมองปฏิกิริยาผู้เป็นพ่อ พบเพียงความนิ่งเฉย เด็กชายขยับแก้ม ลุกขึ้นเดินมายังเธอ สัญชาติญาณผลักให้เธอถอยห่าง แน่นนอน การถูกแกล่ถือเนื้อหนึ่งไม่ใช่เรื่องจรรโลงใจ และเธอก็ไม่เต็มใจกับประสบการณ์อันพร่าเพี้ยนนี้

“ฉันจะปรุงให้เธอลองชิม ผักสลัดตกแต่ง ใส่มายองเนส เข้าไปนิด มีสตาร์ตอีกหน่อย เธอจะรู้ว่าฉันหมายถึงอะไร”

“แต่ฉันยังไม่อยากเป็นสเต็ก ไม่แม้แต่จะเป็นลูกชิ้น”

“เธอพูดอะไร ฉันจะปรุงอาหารให้เธอลองชิมต่างหาก เธอเป็นอะไรไป”

สตีvekเนื้อคน สิ่งซึ่งไม่แม้แต่จะเอ่ยปากขอ หากกินเสร็จ
เธออาจกลายเป็นเนื้อสตีvekงานถัดไป

วิ่งสิ่ววิ่ง เจ้าตัวเล็กจงหนีออกไปเดี๋ยวนี้ เธอได้แต่บอก
น้องชายในใจ วางกล่องใส่อาหารลงที่เดิม กลืนสาบเลือด
นำชนลูกชนพองเริ่มลอยมา ทั้งที่เมื่อครู่มวลอากาศยังเป็น
เพียงกลิ่นว่างเปล่า เธอถึงเดินถึงวิ่งจากมา

จันทร์กระจ่างฟ้าสาดแสงไปทั่วบริเวณจนมองเห็นสี
เขียวเจดที่เข้มสุดของกลุ่มหญ้า ชินตาหันไปมองห้องที่ตัวเอง
จากมา เห็นเพียงเงาตะคุ่มของคนแปลกหน้า ไม่มีใครตามมา
พวกเขาไม่สนใจเธอด้วยซ้ำ ดังเธอกับน้องชายเป็นเพียง
แมลงวันที่บินเข้ามาและจากไป

สองร่างเล็กค่อยๆ เดินจากไปเดินท่ามกลางแสงจันทร์
กระจ่างฟ้า ก่อนกลายเป็นเพียงจุดมหัพภาคในกลุ่มห้องทุ่ง
ฟางสีซีดเขียว

จิตวิญญาณหมดอายุ

ฉันเป็นผู้หญิงลูกเสี้ยววิวที่กำลังนอนจมกองอ้วก
อยู่ในบาร์โปรด

แม้ดูไร้สติอย่างไม่น่าให้อภัย แต่หุยังคอย
เงี่ยฟังเพลงโปรด กอดก่ายอยู่กับผู้ชายไม่เอาไหน
เขามีจิตวิญญาณหมดอายุ ส่วนฉันไม่ได้ตั้งใจจะเกิด
มาเป็นหญิงโง่ แต่เป็นเพราะช่วงวัยที่พอเหมาะพอดี
ทำให้ต้องพานพบกับความเจ็บปวดแฉกเช่นคนทั่วไป
ไม่จำกัดชาติ ศาสนา หรือประเภทการปกครอง

ตอนนั้นเป็นเวลาบาร์ใกล้ปิดแล้ว หากว่า
สายตาไม่ได้เบลอเกินไปตอนมองนาฬิกาข้อมือ
ขณะนั้นน่าจะเป็นเวลาตีหนึ่งสามสิบสามนาที มัน
ค่อนข้างยากเอาการทีเดียวในการพยายามรวบรวม
สติขั้นสูงสุด

อังกิเลียเป็นบาร์แนววินเทจ เพอร์นิเจอร์รูปทรงแปลก สิ่งของตกแต่งและประดับล้วนมีเอกลักษณ์ ไม่ว่าจะ เป็นโซฟาหนังตัวใหญ่สีน้ำเงินมีประกายระยิบระยับ สตูดิโอ สีสีเขียวลายเลื่อมไม้ ปัจจุบันในกรุงเทพฯมีที่เดียวหลายรูปแบบ ที่อาจจำลองกลิ่นอายยุคทศวรรษ ๘๐ หรือ ๙๐ ทว่ามันก็ยังคงเจือด้วยกลิ่นหรือรสนิยมของคนในยุค ๒๕๖๐ อยู่ดี ทำให้ทุกอย่างดูตัดจืดมากกว่าจะมีความเป็นธรรมชาติ เคยเห็นผู้หญิงเสริมจมูกไหม เกาหลีได้ชื่อว่าทำจมูกได้สวย เพราะนอกจากหมอศัลยกรรมจะมีความรู้เรื่องกายวิภาคแล้ว ความรู้เรื่องศิลปะหรือการจัดวางแสงบนใบหน้าก็สำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน จะป็นหน้ามนุษย์อย่างไรไม่ให้เป็นเหลี่ยมเป็นมุมจนขาดมิติความงามตามธรรมชาติ นั้นละ...คล้ายกับสิ่งของที่อยู่ในร้านอังกิเลียแห่งนี้ ซึ่งมีความเป็นร้านเหล่าทางเลือกแบบเมื่อ ลิบกว่าปีที่แล้ว

ฉันยังคงกวาดตาไปโดยรอบ แสงไฟสลัวผสมมวลเมายิ่งขับเร้าให้รู้สึกถึงความอดสูและความไร้ค่าที่ขยายเป็นภาพใหญ่โตขึ้น อาจเป็นเพราะหวนนึกไปถึงเหตุการณ์ที่เคยเกิดคล้ายกันซ้ำซากเมื่ออายุ ๒๐ กว่าปี หลังเลิกเรียนหรือช่วงเรียนจบใหม่ๆ ก็มักตระเวนออกปาร์ตี้ วนเวียนแสงสีและพบเพื่อนใหม่ตามผับบาร์ ทุกอย่างดังจะวนเป็นลูปวงกลมรูปร่างทุเรศทุรัง โอแอลกอฮอล์ส่งกลิ่นสาบติดเสื้อผ้า เส้นผม เบาะ

รถ ก่อนกลั่นตัวเป็นของเหลวชั้นคลักเหนียวหนืดอยู่ในจิต
วิญญาณอันว่างเปล่า ฉันทับรถทั้งเมวจนกลับถึงบ้าน ร้องไห้
จนตัวโยนอยู่บนเตียงที่เปียกชุ่มไปด้วยน้ำตา สติสาบสูญ จำ
ไม่ได้ว่าสัมผัสผู้ชายคนเมื่อครู่ไว้ตรงไหน เขาอาจยังนอนอยู่ที่เดิม
หรือกลับบ้านไปแล้ว แต่ไม่เป็นไรหรอก เพราะอย่างไรเมื่อ
สร้างเมามาเราก็จะกลับมาพบกันอีกครั้ง

“ได้โปรดให้อภัยแก่วิญญาณอันบาปของลูกด้วยเถิด”

ฉันสวดอ้อนวอนพระเจ้าเป็นเจ้าในนามพุทธศาสนิกชน
เวลาเม่าฉันมักจะพรวดพเี้ยนเช่นนี้เสมอ และในสภาวะสุดท้าย
ก่อนทิ้งตัวบนเตียง โลกจะหมุนตัว คุณจะรู้สึกได้ว่าในตอนที่
แรก อากาศจะเหวี่ยงตัวคุณไปมาซ้ำ ๆ แล้วปล้นสะบัดแรง
รอบตัวเองอย่างรวดเร็วเหมือนลูกข้าง บางครั้งอาจเหมือนกำลัง
เล่นชิงช้าสวรรค์ บางครั้งเหมือนเลย์เออร์ของเครื่องบิน B52
คุณจะรับรสสัมผัสของสิ่งที่อยู่ชั้นบน ก่อนประสพกับรสสัมผัส
ในชั้นถัดไป แล้วปล้นสติจึงดับวูบ

ฉันตื่นขึ้นมาอีกครั้งเพราะลมหนาวจากเครื่องปรับอากาศ
ตกกระทบผิวลำแขนจนขนลุกชัน ได้ยินเสียงป่าข้าง
บ้านเอ็ดดิงลั่นใส่ฝูงหมาเห่าขรม พวกมันมักเห่าจนชวนเสีย
ประสาท ฉันมักจินตนาการภาพใครสักคนเขวี้ยงก้อนหินใส่
พวกมันจนเจียบ แม้ยังรู้สึกมึนจากเมื่อคืนก็ต้องฝืนตื่นไป
ทำงาน บอกลาแม่ที่กำลังง่วนอยู่กับการเช็ดถูตู้เย็น หล่อน

แสดงความสนใจเพียงเล็กน้อยด้วยการพยักหน้าสั้น ๆ ซึ่งฉันก็คุ้นเคยกับพฤติกรรมนั้นดี

บนถนนเจริญกรุงมีแกลเลอรีแห่งหนึ่งนามว่าดูบัวส์ เป็นอาคารเก่าสามชั้นถูกรีโนเวทใหม่ ชั้นแรกถูกแยกเป็นสองส่วนคือส่วนแสดงงานและมุมบาร์เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขนาดเล็ก ชั้นสองเป็นส่วนแสดงงานศิลปะทั้งหมด ชั้นสามแบ่งเป็นส่วนแสดงงานและส่วนเจ้าหน้าที่ทำงาน แต่ละชั้นมีพื้นที่ราว ๕๐ ตารางเมตร ที่นี้มีผู้คนแวะเวียนมาดูงานศิลปะอยู่เรื่อย ๆ ทั้งคนไทยและต่างชาติ รอบการแสดงแต่ละนิทรรศการอยู่ที่ราวหนึ่งเดือน ส่วนใหญ่เป็นงานร่วมสมัย มีทั้ง Painting, installation, video art, photo ศิลปินมีทั้งรุ่นใหม่และรุ่นกลาง ใคร ๆ ก็รู้ว่าในสภาพเศรษฐกิจแบบนี้เราไม่ควรทำเพียงงานหรือธุรกิจเดียว ไม่มีช้อยกเว้นกับแกลเลอรีเช่นกัน งานศิลปะไม่ใช่ผลิตภัณฑ์ที่สามารถซื้อได้ทุกวันเหมือนขนมี่หมูแดงหรือปาตองโก เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ดูเข้ากันได้ดีกับงานศิลปะ ไม่ว่าจะเป็นไวน์ คอนยัค เหล้า เบียร์ ค็อกเทลบางเบา เครื่องดื่มมินิเมามากใช้เป็นน้ำมันหล่อเลี้ยงของพวกศิลปินและคิวเรเตอร์ ผู้สนใจบริบททางศิลปะก็เข้าร่วมด้วยได้เช่นกัน ในวันเปิดงานนิทรรศการใดก็ตาม บาร์เครื่องดื่มชั้น ๑ จึงมักรายล้อมไปด้วยศิลปิน คิวเรเตอร์ นักสะสมงานศิลปะ นักเขียน นักธุรกิจ นักกิจกรรม หลายครั้งมีนักร้อง เซเลบ หรือพวกที่

ทำงานเกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์แฉะเวียนมาแลกเปลี่ยน
 ความเห็นอยู่เสมอ ฉันชอบสังเกตผู้คนเหล่านั้น บางคนน่า
 สนใจ บางคนขย้อความคิดออกมาเป็นถ้อยคำตัดจจริต บ้าง
 เป็นพวกซีไอ้ ไอ้หัง พวกนี้มักคิดว่าตัวเองสมบูรณ์แบบ หรือ
 แตกต่างจากคนอื่น โดยขยักความผิดพลาดหรือบัดชบไว้ใน
 ความทรงจำสี่ขีดจาง

ฉันทำงานเป็นผู้จัดการแกลเลอรี มีหน้าที่รับผิดชอบ
 เสมือนว่าเป็นเจ้าของเสียเอง เพราะต้องช่วยบริหารจัดการ
 หลายสิ่งแทน ต้องรู้แทบทุกเรื่อง ทั้งประวัติศาสตร์ศิลปะ การ
 เงิน การติดตั้งผลงาน วัสดุที่เหมาะสมกับผลงานแต่ละแบบ
 เจรจาต่อรองแ่ง รสนิยมดี ต้องเข้าใจทั้งนักธุรกิจเจนจัดและ
 ศิลปินผู้มีอารมณ์พลิวไหวรรวชนนิก เป็นงานที่สนุก ทำทหาย
 และฉันก็รักมันเหลือเกินแม้จะปวดหัวอยู่บ่อยครั้งกับการได้
 เจอผู้คนที่มีความเยอะเกินพอดี คุณเขมกรเป็นเจ้าของแกลเลอรี
 เขาเดินทางไปต่างประเทศบ่อยครั้ง จึงมักให้ฉันออกตัวแทน
 เขาเสมอในงานเปิดนิทรรศการหรือเป็นตัวแทนไปยังงานต่าง ๆ
 ในงานปาร์ตี้ฉันจึงมักนิยมชมชอบในบุคคลที่อ้อมตัว มีมนุษย์
 สัมพันธ์ดี ดูเข้าอกเข้าใจมนุษย์คนอื่น เพราะมันทำให้รู้ว่าผู้คนที่
 ในวงการศิลปะไม่ได้น่ารำคาญไปเสียทั้งหมด

หลังมือเที่ยง ฉันนั่งเอกเขนกตรงโต๊ะไม้หลังแกลเลอรี
 เลยออกไปเป็นถนนใต้ทางด่วน โอความร้อนโอบกอดพื้นที่ทุก

ตารางเมตร รถราวิ่งขวักไขว่สวนทางไปมา การจราจรใน
กรุงเทพเปรียบดั่งหยากโย่ฟอนพะ ต้นไม้ที่ไม่รู้จักเหมือน
เพื่อนที่พอพึ่งได้ มันอาจแผ่กิ่งก้านและใบน้อยนิดแต่พอให้
รู้สีกร์มรีน ฉันทึกถึงเบียร์ตัวใหม่ที่เวย์เอามาให้ชิมเมื่อคืน
Stout สีราตรี รสเข้มแต่นุ่ม นำเข้ามาจากเยอรมนี เนื้อของ
มันแน่นและหอม ไม่หนักเกินไป เวย์เป็นเจ้าของร้านคราฟต์
เบียร์แห่งหนึ่งย่านทองหล่อ แต่เรารู้จักกันที่ร้านขายเหล้าบิววิ
เขานั่งที่เคาน์เตอร์บาร์คุยกับเจ้าของร้านซึ่งเป็นเพื่อน ทำความ
รู้จักฉันโดยการแนะนำเครื่องดื่มแต่ละตัวและจ่ายค่าเครื่อง
ดื่มของฉันในคืนนั้น เราเริ่มคบกันในแบบเพื่อนก่อนจะพัฒนา
ความสัมพันธ์มาเรื่อยในสถานะที่ไม่ชัดเจน คล้ายกับว่าเรามี
เพียงกันและกัน เป็นความสัมพันธ์ระบบปิด ตัดเงื่อนไขหรือ
ปัจจัยรุกรังอันไม่เกี่ยวข้องทิ้งออกไป ตั้งคำถามและมุ่งสำรวจ
ความรู้สึกของตนเองและที่มีต่ออีกคน นานวันเข้ามันก็ดูเป็น
ความสัมพันธ์แบบสามมิติที่คนส่วนใหญ่ในยุคนี้มักดำรงตน
สำหรับฉันมันชวนเศร้าอย่างไรบอกไม่ถูก เป็นความเศร้าอัน
มีลักษณะจำเพาะซึ่งบ่มมนุษย์ให้กลายเป็นพวกจับจด วุ่นวาย
สับสน และไร้สติ ฉันแก้ปัญหาโดยการลองทำความเข้าใจและ
เรียนรู้ ที่น่ากลัวก็คือเมื่อถึงจุดหนึ่งฉันกลับยอมรับมันได้โดย
ไร้ข้อโต้แย้ง ไร้อารมณ์เชิงในประเด็นที่ไม่เคยนึกชอบใจราวกับ
ถูกตุ๊กตาสลีนเป็นพวกเดียวกัน นั่นหมายถึงว่าเราต่างไม่มีข้อ

ผูกมัดซึ่งกัน ไม่มีอะไรที่โยงใยยึดเหนี่ยวแบบที่ความสัมพันธ์ดีพึงมี พุดง่าย ๆ ก็คือมันเป็นความสัมพันธ์แบบลักลั่น เป็นเรื่องน่ารำคาญใจที่มนุษย์มักปล่อยให้จิตตนยึดติดเหนี่ยวแน่นไปกับความห่วยนั้นเพียงเพื่อรอชมตอนต่อไปเหมือนคนติดซีรีส์เกาหลี ฉันทึกถึงเว่ยบ่อยครั้ง นึกอยากมีความสัมพันธ์แบบที่คนอื่นเป็น ห่วงใย ได้ถามสารทุกข์สุขดิบของกันและกัน แต่มันก็อบอวลเพียงในห้วงคิด ไม่เคยกลั่นตัวเป็นไอออกมา ฉันรู้ว่าในไม่ช้าความสัมพันธ์ของเราจะต้องจบลงแต่ก็ยังนึกอยากรอชมตอนต่อไป แม้จะรู้วิธีการรวสานล่องหน้าแล้วก็ตาม

ฉันทอดสายตาดอกไป เห็นชายคนหนึ่งกำลังเดินตรงเข้ามา เขาใส่เสื้อสีดำ กางเกงยีนส์ฟอกสี รองเท้าผ้าใบเก่า ๆ แวนตาทรงยอดนิยมซึ่งเมื่อสะท้อนกับแสงแดดแล้วพอวิเคราะห์ได้น่าจะทำมาจากวัสดุไม่มีคุณภาพเท่าไร เขาหยุดนิ่งตรงเบื้องหน้าฉันที่กำลังแปลกใจจนทำอะไรไม่ถูก ถอดแว่นออกเผยให้เห็นใบหน้ากึ่งรูปไข่ ฟันฉิวบนนั้นออกไปทางหยาบ มีรอยลิวที่ถูกบ่มจากกาลเวลาระบายตัวไปทั่ว สีผิวไม่สม่ำเสมอเท่าไรนัก ฉันรอให้เขาพูดอะไรก็ได้ เพราะดูเหมือนเขาจะมีจุดประสงค์บางอย่าง

“จำเราได้ไหม”

“ไม่ได้” เขาเงยไปราวกับรอให้ฉันระลึกชาติได้เอง

“จำไม่ได้หรอก บอกมาเถอะ เราไม่มีเวลามานั่งทนาย

ส่งชื้อหนังสือ

อีกใบสู่เรา

นวนิยายที่นำเสนอผลกระทบของระบบทุนนิยม
ผ่านความวุ่นอลังการของตัวละคร
การแตกสลายภายในจิตใจของตัวละครเป็นผลกระทบ
จากการทำให้ทุกอย่างกลายเป็นสินค้า
แม้แต่เรื่องที่เกิดขึ้นที่ธรรมดาอย่างสุดโต่ง
ก็ปราศจากความน่าไปขายได้

สำนักพิมพ์นารวมกรรม
porcupinebook.com

Designed & Illustrated
by Mongol Navy

